

เขากำลังหนี...

ทหารหนุ่มโโจกำลังหนีจากอนาคตของเขา

อนาคตอันรุ่งเรืองของเขา กำลังจะลึบเลือน ทางการตามล่าเขามาติด ๆ พวกนี้รู้ข่าวการลอบสังหารที่ล้มเหลวของเขาแล้ว

เขาพยายามลอบสังหารตั้งโต๊ะ!

เวลานี้ตั้งโต๊ะตั้งตนเป็นสมุหนายก มีอำนาจเทียบฟ้าและส่องเต็อยู่ในกำมือ ขุนนางจำนวนหนึ่งประชุมลับที่บ้านของขุนนางอ่องอุ้น อ่องอุ้นร้องให้กล่าวว่าตั้งโต๊ะจาบจ้วงส่องเต้ คิดการใหญ่ ขุนนางคนอื่นก็พลอยร้องให้ไปด้วย ทันใดนั้นเสียงหัวเราะดังแทรกขึ้นมา คือโโจ เอ่ยว่า “พวกท่านร้องให้เช่นนี้แล้ว จะแก้ปัญหาอย่างไร?”

ว่าแล้วเดินออกจากที่ประชุมไป อ่องอุ้นเดินตามเขาไป ถามว่า “ท่านโโจมีความคิดใดหรือ?”

เขาตอบว่า “ลอบสังหาร มันคือทางเดียว”

อ่องอุ้นว่า “ตั้งโต๊ะมีองครักษ์มากมาย รวมทั้งลิโป้ผู้มีฝีมือเชิงยุทธ ฉกาจฉกรรจ์ ท่านจะฆ่าเขาได้อย่างไร?”

“มีแต่คนสนิทของเขาจึงฆ่าเขาได้โดยที่เขาไม่ทันระวังตัว”

“ท่านเห็นว่าใครสามารถทำเรื่องนี้ได้?”

“ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าขออาสาตั้งแต่วัน ทุกวันนี้ข้าพเจ้าทำตัวใกล้ชิดติดรับใช้ตั้งโต๊ะทุกเรื่องจนสามารถเข้าออกนอกในได้ ก็เพื่อรอโอกาสทำการนี้”

วันรุ่งขึ้นอ่องอุ้นพาเขาไปที่เรือนหลังหนึ่ง ภายในนั้นเก็บอาวุธชนิดต่าง ๆ มากมาย ขุนนางใหญ่หยิบกระบี่โบราณขนาดสั้นให้ทหารหนุ่ม

“กระบี่เล่มนี้เป็นของเก่ามีค่าประจำตระกูลข้าฯ เคยใช้สังหารคนโหดมาก่อน ขนาดเล็กเหมาะสำหรับงานนี้ จงนำมันไปฆ่าคนโหดเถิด”

เขาไปหาตั้งโต๊ะ รอจังหวะที่ลิโป้ไม่อยู่ เข้าไปในห้องทำงาน แลเห็นสมุหนายกหันหลังให้ กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ เขาชักกระบี่สั้นขึ้นมา ย่องเข้าไปหมายจ้วง

แทง

พลันแลเห็นเงาสะท้อนของเขabenกระจกเงา นัยน์ตาของตั้งโตะกับเขา
ประสานกันบนกระจกเงา ผู้ทรงอำนาจแห่งแผ่นดินหันขวับกลับมา เป็นห้วง
เวลาเดียวกับที่ลิโป้เดินเข้ามาในห้อง

ทหารหนุ่มใจหายวาบ แต่กุมสติมั่นคง เขาคุกเข้าทันที ประคองกระบี่
ขึ้นเหนือหัว กล่าวโดยน้ำเสียงไม่สั่น “ท่านสมุหนายก นี่คือการบีบรัด
ตกทอดมาหลายชั่วอายุคน ข้าพเจ้าสำนึกในพระคุณของท่านตั้งโตะที่อุปการะ
ข้าพเจ้า จึงนำมันมามอบให้ ขอให้ท่านรับไว้เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลข้าพเจ้า”
กระบี่เล่มนั้นสวยงามจนตั้งโตะตะลึง ลูบกระบี่อย่างชื่นชม
“งดงามยิ่ง”

“ข้าพเจ้ายินดีที่ท่านตั้งโตะพอใจ”

เขาริบขอตัวลาออกมา คอบม้ามแผ่นหนีไป

เขาเชื่อว่าเบื้องบนจะรู้ทันและตามล่าเขา เขามีเวลาน้อยอย่างยิ่ง เขา
คาดว่าเบื้องบนอาจไม่แน่ใจว่าเขาตั้งใจฆ่าตั้งโตะ จึงจะพิสูจน์โดยไปตัดกรอเขา
ที่บ้าน หากเขาไม่กลับบ้านแสดงว่าคิดร้ายต่อตั้งโตะจะจริง หากกลับบ้านปกติ
ก็แสดงว่าบริสุทธิ์ใจ แต่เขาไม่อาจเสี่ยง ตั้งโตะยินดีฆ่าคนบริสุทธิ์มากกว่า
ปล่อยให้ผู้ต้องสงสัยรอดไปแม้สักคนเดียว

เขาไม่กลับบ้าน มุ่งหน้าออกจากเมืองหลวงลกเอี้ยงโดยพลัน

เขาหนีไปได้ไม่กี่วัน ก็เห็นประกาศจับเขา มีรูปหน้าเขาชัดเจน ทางการ
จะมอบรางวัลใหญ่แก่ผู้ที่ให้เบาะแสหรือจับเขาได้เป็นทองคำสิบชั่งและค่า
ตอบแทนอื่น ๆ สิบบนจำนวนนี้จะทำให้เขาหนียากขึ้น

เขาเดินทางถึงเมืองจงพวน เตรียมเสบียงสำหรับการเดินทางต่อไป เขาพัก
แรมในคอกม้าแห่งหนึ่ง เมื่อตื่นเช้า มีทหารรายี่สิบคนรายล้อม อาวุธครบมือ
เขารู้ว่ามีคนจำหน้าเขาได้จากประกาศจับ เขาถูกจับไปส่งให้ตันก่งเจ้าเมือง

ตันก่งสอบสวนโจโจ ชังไว้ในคุกพิเศษ ตกตึกตันก่งไปหา ถามว่า
“ท่านสมุหนายกทำสิ่งใดให้ท่านชุนเคื่องใจพานี้ ท่านจึงคิดสังหารเขา”

เขาถอนใจอย่างปลงตก กล่าวว่า “ชาวฮั่นผู้รักชาติทุกผู้มีหน้าที่กำจัด